

Sy-li spěval,
Pilně dželal,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoté da.

Njeh ty spěwal
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedžel'ske lopjeno. •

Budyschin

5. hawrleje 1925

Bauzen

Čisčec a naklad Čsmolerjez knihicziščezěrnje a kniharnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.

Wukhadža kóždu šobotu a plačzi na měřaz 15 kóthych pjenježkow.

Bołmońčka.

Čak. 1, 22.

Bołmońčka! Džeň šlubjenjom, modlitwow, dobroprosčejnjom! Čak dyrbi to byč! Ale pak tež tak, šo bołmońčka džeň pschepytowanja a pruhowanja, spósnacza a wusnacza, rostacza a wobroczenja! A tole ša wschěch tych pschede wschěm, kotřiz hižo stejachu psched woltarjom konfirmazije! Čzim šwěrnischi wschitzy konfirmowani w tutym budža, čzim lěpje šo jim radži wscho modlenje a dobroprosčenje, a čzim lěpje radži šo tym, kiž dženša šwoje šlubny Bohu wupraja, to čzinjenje, to dzerženje tutych šlubjenjom, to wufonjenje našeho šłowa: „Budžče pak čzinjerjo teho šłowa a niz jeno po šlučarjo, škotřymž wy šo šami šjebacze!“ Pschetož my wschitzy, kiž hižo psched konfirmaziškim woltarjom stejachmy, šmy tola našim mlodym šchesczijanam daczi ša wučerjom a woderjom se šłowom a se šłutkom. Šak mohl pak wučomz dobreho nawuknyč, hdyž mišchtr jemu dobreho njepočaže. Toho dla

„Budžče čzinjerjo teho šłowa!“

Budžče čzinjerjo teho šłowa wy wschitzy, wy, kiž hižo šlubisčče, a wy, kiž dženša šlubicze!

Budžče pak čzinjerjo teho šłowa, teho mjena, š kotřymž šo mjenujeczje, teho mjena: šchesczijan, šchesczijanka. Njedofaha mjeno byč, reka čzinjer byč! Šelko jich, kiž tuto mjeno šchesczijan, šchesczijanka wobnowichu psched konfirmaziškim woltarjom, a dženša nejku wjazy ani mjenowarjo, šak šakle čzinjerjo! Wustupichu š zyrkwoje. A šelko jich, kotřiz šu mjenowarjo, kotřiz šo mjenuja šchesczijenjo, čzinjerjo pak nejku. Čz-čzi nejku lěpschi šacž tuczi, hdyž šprawnosče dla rostowjasachu

šwjasči, kotřez jich jeno po šdaczu jednoczachu š šchesczijanškej zyrkwoju. Čzi, kiž šu mjenowarjo niz pak čzinjerjo teho mjena šchesczijan, šchesczijanka šu šchłoda ša dorosčenznych, ša mlodžinu, ša zylu zyrkej. Šaža a šacza w nej to wěrne šchesczijanške žiwjenje a šaža a nicza jeje mjeno a nahladnosč a móz psched druhimi, psched šwětom. Bołmońčka tuž njeh šwoła tych, kiž šu hižo konfirmowani, a tych, kiž dženša konfirmowani, do zylka, w kotřymž šu šjednoczeni dželaczerjo a niz lěnikojo, čzinjerjo a niz mjenowarjo jenož!

Budžče pak čzinjerjo a niz šlapotarjo — teje modlitwy, š kotřez psched Bože wobliczo pschitšadžecze, njeh je to, hdyž čhze. Wobštajni byč w modlenju šlubichu wschitzy, kiž psched woltarjom konfirmazije stejachu, a wschitzy, kiž tam dženša šteja. Luther je ras šwjaty „Wótze-nasch“ mjenował najwjetšeho martrarja na šemi. A to tuta modlitwa tež je, a dožyla modlitwa! Čyžazy ju tak šazpiwaju, šo jej ani šubje njewočinja. Čyžazy ju martruja se štylnjenymaj rukomaj a š šlapotazymaj šubomaj, šabwšchi, šo je modlitwa něščto žiwe, šo ma žiweje dušče, kotraž pyta žiwu dušchu modlerja, modlečki. A tola šu tuczi wschitzy štali š konfirmaziškim šlubjenjami psched šnjesowym woltarjom, tež š tym, šo čhzedža byč wobštajni čzinjerjo modlenja. Šdže šem tajke šanjehanje, šazpiwanje, šabowanje modlenja? Šyle wěšče wukhadža š teho šobu najprjedy, šo čzi, kiž dyrbjachu psched mlodžinu a džeczimi a dožyla psched druhimi čzinjerjo wěrneho, wobštajneho modlenja byč, to nješču. A to šč tak w šarschischich domach a w šchulach, pola mišchtraw a na šlužbje; to šč tak rano a wječor, do jědže a po jědži, njedželu a wschědny džeň. A dyrbi jich to šašo šelko š tych, kotřiz dženša š nowymi šlubjenjami wo-

puščęza Boži dom, satojedzentych bycz a wonemicz, tak so njeręza wjazy f Bohom Wótzom, a wobłasnicz, tak so ręza a tola njeręza, tehodla, dokelz so plapotaja.

Bołmończka, stup ty dženfa mlodym a starym do pucza a njedaj jim ani krocjelki dale krocjicz, khiba so ku so sežinili czinjerjo modlitwy!

Budzeje pał czinjerjo a niz jenož poškucharjo Božeho słowa! Haj, njedyrbi to dozyla rękacj: Budzeje poškucharjo Božeho słowa a potom tež jeho czinjerjo! Sdyž to tak do luda hladasch — a do Božich domow a na saporščene a sapschedzene biblije — dyrbišch tak prajicz. A tuž dyrbi bołmończka najprjedy wołacz, so bychu poškucharz pschischli na Bože słowo! Se dženfa w Božim domje sobu pschulo tajkich nanow a tajkich maczerjow, kotsiž hewał sa zylę lęto, haj, sa dolhe lęta nje-pschińdzęchu f Božemu domu — a bęchu tola klubili, so kwęru f njemu dzeržecz? A je knadz tu tež tajkich nanow a maczerjow, kotsiž tež kamo dženfa pschi konfirmaziji swojeho dżęscza njenamafachu pucz do Božeho domu? A runje tak pschi pręnim wużiwaniu Božeho wotfasanja? A hdyž tu hižo tajzy ku, kelko je jich tych, kotsiž njeišu w bęhu lęta ani czitarjo ani poškucharjo w swojim domje! A mjes tymi, kotsiž ku poškucharjo, kelko pał czinjerjow?

A nětł dyrbja naschi mlodzi bycz poškucharjo a czitarjo a czinjerjo Božeho słowa. To je częzko. Njeje tu tola jenož tajkiche sadżęwkwow a haczenjow, je tu tola hščęze zylę kwęw polny nje-pschęczęstwa pschęczjwo Božemu domu a modlitwje, a dozyla pschęczjwo tomu, sčtož je kščęsczijanske. To ma bołmończka kwjaty nadawł: swołacz starych a mlodych hromadu f shromadnemu pschępytowanju teho, sčtož je nimo, f shromadnemu spowjedanju psched Bohom, f shromadnemu klubjenjam konfirmazijiskim a do shromadneho czinjenja teho wscheho! Haj, tuž budžmy wschitzj, wschitzj czinjerjo teho słowa a niz jenož poškucharjo, f kotrymž so kami sjebamj.

Tehodla wotewrzej bołmończka, laž wona te tak mjenowane „burje do žiwjenja“ naschim mlodym wotewrja, naschim mlodym tež burje wutrobom wschęch wožadnych, haj zylęho luda, so bychu wožadni, haj zylę lud, pschemodželi jich křod do žiwjenja f lubowazym staranjom a modlenjom. Tehodla jenoczęj pschichod wožadnych bóle a bóle f shromadnemu dżęlu a staranju sa mlodžinu, so by byla a wostala kščęsczijanska, ewangeliska. Tehodla dobywaj mjes nami bóle a bóle to spósnacze, so so dyrbi nascha mlodžina hromadžicz, so sestupacz do zylka f shromadnemu dżęlu, wojowanju, dobywanju a to kębje kameho dla, wožadow a zyrkwje dla a runje tak zylęho pschichoda a zylęho luda dla. Se dže nascha mlodžina nasch pschichod nascheho luda. A žedzi dženfa bołmończka, kotraž pschiwola wschęm, woķębje pał naschej ewangeliskej mlodžinje:

Sčtóż wojowat sa Jesuša
Bycz na tym kwęcze chze,
Tón podaj so do będženja,
Kaž pomołany je.
Pod kščiznej khorhoju
Sso stupęze hromadu!
Wschal trubj jeho saklineza,
Sso njeboj rubanja! Hamjeń.

Khutne pohnuwanje f 2. Tim. 6, 12.

Paczeriskim dżęczoni k wobnowjenju křščęcęnskeho kluba

njedzelu Palmarum, džen 5. haprleje 1925.

Słób: Oh, so bych f tykaz jashtami zc.

Džen sařwital Wam požadany
je dženš, wy dżęczi paczeriske!
Budž f Boha Wam wón žohnowany,
kaž to wschal spožęcicz Boh Wam chze!
Wsched Boži wołtar postupęze,
klub f Bohom křščęcęnski wobnowęze!

Boh Wóczęz njebješki je kwęru
Waš dotal klubal wobstajnje
a pytal do Waš plodžicz węru
tež je kwęweje miłoscze.
Tuž dokžniž Wy jeho sčze,
— to wschitke idobnje wopomńcze!

Sšyn Boži, Sbožnik miłoscžiwj,
ķej droho wutupil Waš je,
— to pohon sa Waš wostan žiwj
ķo kwęcžicz jemu woprawdže!
Wsch pschęczel wón budž najlubšchi,
f nim stowatsčęze so w lubosčzi!

A kwjaty Duch Waš kwęczik ķebi
sa wobhdjenje kwęwe je;
Waš wschitke jako pycha debi
hacž najrjenscha, so kščęcęne sčze.
Oh, ženje njesapomńcze to,
jo macze Bohu kwęcžicz so! —

Sslub křščęcęnski dženfa wobnowicze
tak Wy se kwjatej Trojizu
a džel ķej dobry wuswoliczę
na sčęcęklu psches kwęw czernjoju.
— Jerusalem budž ķęklo Wam,
so docžęhnjeczę f njebķękam!

W. U.

Krajny biskop Žhmels ręczi f wořadam.

„Pod kščizom Jesuřowym strowju wořadny nascheho kraja. A postrowjenje bywa modlenje: So by tola pařioniski czař pschijękł nowe bohate žohnowanje!

Pschede wschęm proschu wořadnych wo nowu kwęru, f kotrejš bychu kwęrni byli naschej zyrkwj, kotraž ķmę so psched drubimj mjenowacz zyrkej kščizy. Pod kščizom a jenož pod kščizom je Luther namafal węstoscz, so ma hnadneho Boha. Wot tam ķem je ta zyrkej, kotraž so po nim lutheriska mjenuje, we woķębitym smyķle přędarķa kščizy, kotryž tež dženfa jenicžj samóže, hrjebazym kwędomnjam swęscžicz sbóžnoscz a je tak wķębele sežinicz. Runje tehodla, so nascha zyrkej takle na tuto jene džitwa, lubujemy ju a klubimy, so jej kwjatu kwęru dzeržimy, njęch tež jich wķęle, nař spytuj, woła na druge pucze.

W tutych dnjach ku w naschich wořadach rosdawowali lęcžaze łopjeno, kotrež hordže mjenuja: wobskóřžbu pschęczjwo duchotnym, kotrež dyrbi f tomu klubicz, kwędomnje samuczicz a wot czjiteho ewangeliona wotwješč. Pschęczjwo wudawanju, so naschi fararjo pařu kamych so niz pał wořadny, sakrocju f tutym najdorasnisch. Nasche wořadny wjedza wo tym, so ku fararjo w poķlednich lętach dyrbjeli kwęwe sastojnstwo wufonjecz, częrpjo wschelakur wulku nusu a njemęjo, sčtož trębne, a so ku tola wořadže kwęru dzerželi. S kajķeho ducha do zyla tamny spjž je, to tam sķewi, hđęz wusnacze do Třjojeniczkeho Boha mjenuje njerosomnu wopacznu wuczbu. Spytajęze duchow, hacž ku f Boha, napomina Sšwjate piķmo. To njeje Duch Boži, kotryž kwędęzi pschęczjwo jařnemu kłowu nascheho Sbožnika kaž pschęczjwo wschęm japosch

toškim švédčenjam. My wostawamy pschi tym wusnaczu, kotrež naš nasch šenjes Jesuſ wučješche, pschifasujo wučzomnikam, so bychu fšchizili w mjenje Wótza a Šyna a Šwjateho Ducha. A runje pod fšchizom, kotryž předujo wo hnadže našcheho Boža w Jesuſu Šhrystuſu, chzemy my žohnowacz jedyn drugeho we mozh Ducha f japoschtolſkimi ſłowami: Za hnadu našcheho Šnjeſa Jeſom Šhryſta a ta luboſcz Boža a tón doſtatſ Šwjateho Ducha budž f Wami wſchěmi!

Me wſchať by byſ njeſprawny, by-li zyrkwi ſwěru ſlubit a njeſlubit jej f dobom nowu ſlužbu! Naſcha zyrkej je zyrkej powſchitkowneho měſchniſtwa, tehodla knježi w njej tež powſchitkowna pschiſluſchnoſcz ſlužnja. Dženka dopominam woſebje ſtarſchich na pschiſluſchnoſcze, kotrež maja pschecziwo džeczom a tať tež pschecziwo zyrkwi. Starſchi ſu ſamolwiczi tomu Šnjeſej, kotryž je tež ſa jich džecz do ſmjercze ſchoť, ſo ſwoje džecz we wučžbje a napominanju f njemu woczahnu, f dobom ſo pať tež je wſchěmi ſakonſtimi brědkami ſa to ſtaraju, ſo džecz tež w ſchuli namaťaju nabožne roſtwuczenje, kotrež je jich prawo. Wučžče jich džecz wſchitko, ſchtož ſhm wam pschifasať, praji tón Šnjeſ.

Šaſo pať to, ſo druhim ſlužimy, žada ſebi, ſo damy najprijedn a pschede wſchěm tomu Šnjeſej nam ſamym ſlužiczi! Tohodla předuie poſutny džej woſadže a wſchěm woſadnym: Dajče ſo f Bohom ſjednaczi! Šchecziſtowo reformazije je ſamo parſchonſte, woſobinſte ſchecziſtowo! Poľni ſchecziſtowo w poľnym ſmyſle tuteho ſłowa ſu jenož czi, koſiž bychu ſebi kóždy woſebje we wěre do našcheho Šnjeſa Šhryſtuſa wěczi, ſo Wóh je jich Wóh. Toho dla woľaj paľionſki czaſ pschede wſchěm kóždeho jenotliwego mjeſ nami f tomu, ſo by ſam poſutu cziňil a ſo by ſam wěrit! Žaľo pomozniť w ſmyſle Pawoľa proſchu, ſo njebyſchče Božu hnadu podarmo brali.

Podarmo pať by byla tež wſcha wěra a wſcha poſuta, njeby-li f teho wuſhadžalo nowe ſwěczenje žyľeho žiwjenja. Toho dla dopraji nam paľionſki czaſ ſkóncžnje: Naſch Šnjeſ Jesuſ Šhryſtuſ je wumrěť a ſtanyl f tomu, ſo my f nim hrěchej wotemrějemy a f nim w nowym žiwjenju ſhodžimy! Trojake tu wuſbėham, ſchtož ſebi po wſchěm ſdaczu našch czaſ žada: Přecz ſe wſchěm wjeľelatoſtowo, kotrež ſo njeſnježy f ſhutnoſczu našcheho czaſa! Bože ſudjenja pytaja naſ domach, — chzemy my je ſe ſmjeczom wotehnacz? Džazy f naſchich bratrow a ſotrowa tradaju hłoda, — chzemy my to ſwoje roſbrojecz? Wotom: Přecz ſe wſchěm hrěchenjom pschecziwo ſchestej kaſni, f tym ſjatonym a f tym potajnym hrěchenjom pschecziwo ſchestej kaſni! Koſiž pať Šhryſtuſej pschiſluſchjeju, czi ſchizuja ſwoje cžělo f tymi loſchtami a žadoſczemi! Šdnyž dyrbi naſch lud ſo wuſtrowicz, dyrbi ſo ſwójba wuſtrowicz a dyrbi ſo mandželſtowo po Božej woli a po Božim ſłowje wjeſcz! Škóncžnje: Přecz ſe wſchěj roſkoru a njejednotu f našcheho luda, w kotrymž po wſchěm ſdaczu po tamnym proſetowym ſłowje kóždy na ſwój pucz hlada. Naſch Šnjeſ Šhryſtuſ je, kaž Jan ſwědčzi, do ſmjercze ſchoť, ſo by roſproſchene džecz Bože po žyľej ſemi ſhromadžil. Čžim bóle dyrbi to w naſchim ludu ſchiz na Golgatha to měſtno bječ, na kotrymž ſo ſhromadža! Tu njeplaczi žaneho roſdžěla wjazy mjeſ džěłodawarjemi a džělaczerjemi, mjeſ knježimi a ſlužobnymi, mjeſ wučženymi a njewučženymi, mjeſ ſhudymi a bohatymi: Woni ſu wſchitž, kaž japoschtol praji, jedn w Šhryſtuſu.

Tohodla: My džemy pod ſchiz a pschinječemy tomu Šnjeſej wſchitko, ſchtož nam naleži, a modlimy ſo jedn f druhim a jedn ſa drugeho: Wſchón hrěch ſy wot naſ wſaťo, To žiwjenje nam daťo!

Šmil ſo nad nami, o Jeſu!”

Na cžichi pjatf.

(10. IV. 25.)

A) Dopoldnja.

Šo ſwojim hłoſu.

Čžwila Boža, ſchto mohť ſabycz tebie, kiž ſwój pokoj w tebi ma? Mě, my nōricz hlubje chzemy ſebje do twojeho ſmiljenja. Naſcha duſcha ma ſo ſwěcziť f tutym, naſchej wuſchi lubje ſwěczech wo tym; wſchědnje nam ſtej kraſniſchi tōnle wobras we duſchi! —

Džazory džak budž ſwěre twojej! Čžělo f duſchu modli ſo, ſo ſe ſtyſknej bolofczu ty ſwojej, Jeſu, wſa naſch doľh na ſo! Njech cžim horzyccho cze lubujemy, koſiž we wěre ſo ſwěcžujemy, hač tam kóždy ſpōnjaje jōnu, ſo twój dobytť je!

Duſcha moja f ranam twojim ſhwata lhora, hnadny potrebna, ſo by bėda byla wotewjata f doſtatkom jej ſmiljenja. Daj, ſo na ſchiz twój we wěre hladam, Šnježe, widžecz wobras twój ſej žadam! Takle mi hač do rowa pokoj twój ſo poſicza.

Kiž ſo ſtowarſcheni namaťamy tu, ſej ružy ſawdajimy, ſo pod twojim ſchizom wuſchow mamy a czi wěcžnje ſwěrnj ſmy! A ſa ſnamjo, ſo je tebi ſhwala naſcha ſhudobna ſo ſpodoboľa, rjekni ſam: Šamjeň! miſoſtnje a mój mēr njech waſch džěť je! —

Šchecziſtowanenatus hrabja f Binzenborf, † 1752; nowy pschěložť (4. hrono f ſaſtich ſpěw., czo. 76) — podať M. U.

B) Dopoldnju.

Hłōſ: O Jeſu, ſwětko žiwjenja zc.

Kiž wotpoczowal, Jeſu, ty we ſwojim rowje cžiče ſy, daj, ſo naſch pokoj w tebi je a cžecz czi našche žiwjenje! —

Špōžcz, Šnježe, mōz nam f mužnoſczu, hdyž wumohť ſe ſwojej ſy krowu naſ ſej, a domieđ do njebia naſ f ſwětku Božoh' woblicza!

Džak budž czi, Bože jehnjatko, kiž ſarěſacz na ſchiz ſo ſy daťo, — ſmjercz budž twoja nam cžěť žohnowana f njebeſam!

Šo Wenaventurje († 1274) Zurij Wornat, † 1643; — ſeſerbschězil (ſe ſaſt. ſpěw., czo. 110) M. U.

Š Afriki.

Tu woſjewjamy liſt, kotryž je jena wulka nēmſka nowina f Afriki doſtaťa:

„Bože ſkóncžlo ſwěczi jaſnje — mōdre njebeſa ſo ſybola — f wěže Šhryſtuſoweje zyrkwoje roſnoſchuja ſwony mōznje ſwoje ſynti daloko do kraja! Na wſchěch puczach a dróbach, po kotrychž to do měſta Windhuť pschindžěſch, luty ropot a lute ſchumjenje. Jedn auto po druhim, jedyn wōſ ſa druhim tam dužy do měſta; tute woſy, f zuſym mjenom Dogcartſ mjenowane, rěľaju tu

„kary“. Do bēheho swoblekana knjeni jēdže žama, Dwanbo žedži we žwojeje cžornej nahladnoščzi pschi njej, jenu ruku na druhej. W skófu jēdžetaj to poželidnju hórku horje. Žyrkej je wyšoko na hórzy natwarjena a shladuje na žyle město a psches njo dale won do kraja. A khtunje hlada wona; lēta dolho wotewrja podarmo žwoje durje ja starých snatých s teho cžaka, jako bēchu tu Němšy s knjesom. Sdže to jenož wostawaju!? — Tola, sčto to dženka je! Wutroba swonow bije dženka tak žylnje, so murje tšhepotaja! S durjemi wala žo dženka hinasche žiwjenje hacž hewat! Młodžina cžehnje do Božeho doma, němška, evangelska młodžina, so by wobnowila žwój kščeženški žlub psched konfirmaziškim wotstarjom! Farat, wulka žwižna postawa, wjedže k knjesowemu wotstarjeju bēlu cžrjódku hólzow a holzow, nimale wšchē maja módre woeži a bēložolte wlošy. Tam pod wulkim profopisšchtomom w sašskej sahrodže mējachu paczeršku wuczbu a dołoka wokoło hladachu k nim dele horiska a strowjachu je. Nětk pak žu tak poľne žwjatocžnosče, so wokrjedž fararjoweje rēče, — rēči wo tym wulkim žwjatym haj, — nádobo kaž s jnym hlošom haj jatowajaja do runneje žyrkwe, w kotrejž wšchitzy nutrnje kēdžbujaja. Šhibujaja žwojeje koleni, so bychu byle požohnowane, a potom wužiwajaja se staršchimaj žwiate wotkasanje.

S daloka žu to dženka pschikhwatali žarmarjo abo burjo, kotrychž mješwocžo je cžerwjene kaž kopor; tež sary do njeho hluwoko žwoje pižmo cžak wulkeje nudy. A žarmarjowy hólčez, tón na dženka nēšchto wot sřebza, je dolhi nohaty; tola wócžy stej cžištej, hlubokej, bjes wopacžneho. Sdžž na paczerje jēdžišche, jēdžišche to k přenjemu rasej se želesnizu. Njebē hacž dotal ničžo dale widžal hacž farmu abo kublo a to wujowanje wo sežiwjenje w tutym žlōncžnym ale wodu tak jara parowazym kraju. Wócžy, w kotrymajž jažo wohladašch cžišchinu pastwišchczow a mēr a poľoj dalokich runinow, žo blyšchczitej, pschetož „šbōžni žu cži, kiž žu cžišteje wutroby.“

Pēkne, šchwizne holicžo šbudži wōšebje moju kēdžbliwosčž; bē wotroška pod horzym afrikanski žlōncžom a bē tola khtunna a mērna a poľna wutrobneje nutrnosče. Wacž, s pomorskeho semjanškeho doma, kotraž bē žo 17 lēt dolho s mandželštim w horzym prózowanju a dželu žwēru bēdžila, bē ju wufubłata: bē pobožna a žwērna. Lēta dolho bēchu rucžy holicža jedyn wjecžor kaž drugi hacž do 40 karakulčow na deški k žujchenju pschilepowate; jenož hdyž kōždy žwójbnny, wšchē žwoje mozy napinajo, žobudžetašche, je móžno, žarnu šdžeržecž; tak džēla tež tuto holicžo, žwēru a wēdžo, ja cžo a cžohodla, žobu a njemorkota, hacž runje je njepšchstawajaja šdalena wot wšcheho, sčtož žo tak rjanosčž žiwjenja njenuje.

Młodžina, ty dobywasch žebi moju wutrobu, njech žo s tobu setkam, hdyž je! Prawa žylnosčž je w tebi! Wutrajnosčž žylni a kludži cži wolu! Lubosčž žapa s tebe!

A ty, mošata wutroba swonow, tam horjekach we wēži, swon tak móznje, so domišna cže žylšchi: Młodžina wótzneho kraja steji tež na tamnej stronje mješow twjerda a runa! Tež w žlōncžnym kraju bije wutroba młodžiny ja wótžny kraj.“

Rēka Euphrat powjeda.

(Potracžowanje.)

Šwjasachu macžer a džowku, sputajo ruku k ruzy.

„Šhrystuž abo Mohamet?“ žo je praschachu. „Wōšbēhitej jenož poršt, to nam došaha!“ šchepčachu jimaj do wuschow. Tola žōnskej to njecžinjeschtej. Njepodležeschtej špytowanjam hroženja a wabjenja. Njebwjeschtej žo psched thmi, kotšiz móžeja drje cželo moricž, dušchu pak niž. A tak dachu žo pschescžharjo s mješemi do njeju. Mariam žo šatorhnywšchi, bu s njecžom cžēžto

franjena; džowka bu jej wutorhnjena. Tola cžēžto franjena žo jažo šhraba a cžekny a pschibēža tu žemni. „Ach!“ šdychowasche rēka Euphrat, „tuta wobohušchka!“ Tamle žo šwjesy k semi. Žyly džēn tam ležesche. Ža macžach jej cžēlo a ranu s wodu, ju wōšchewjejo. Žako wócžy wocžini, njemōžach wutracž, do njeju hladacž. Bē, kaž by w jeje dušchi luta nōž byla. Bjes žylšow, se žo pyražymaj lizomaj, s horzym, wot žymy cžepotazym cžēlom, s wutrobu, kotraž, žmjertnje franjena, wlecžesche žo dale. Pschivōlach jej na pučž žiščēže: „Wōn bydli w cžēmnosčzi a dowjedže wšchitko k dobremu kōnzej.“ Tola wona žo jenož wušmja, a to klinežesche tak šrudnje, kaž by to byla jeje dušcha žmjertnje franjena.“

Rēka Euphrat wōdychny. Šlōncžuje šapocža jažo a rjekny te mni: „A nětk powēdaj ty mi dale. Ty tola wēsch, sčto je žo dale štało. Se žo wot žmjercže k žiwjenju pschedobyla? Se w žwojim žiwjenju móž noweho žiwjenja nashonika po žlowje: Šlaj, ja cžinju wšchitko nowe!“

„Ty wēsch, luba pschecželniza!“ wotmołwich jej, „so je wot žōrka hacž k wulwej daloki pučž. Runje tak je w cžlowškim žiwjenju! Tola cžy cži powjedacž a cži tak džaka dacž, so žy mi powjedala tutu štawišnu, njech tež tajku šrudnu.“

Mariam? Šaj, sčto bē s njej žo štało? Šak bē wona pschikšchla hacž k mēštej, w kotrymž ja bydłach? Ža jo njewēm.

Šsmny ju žyle bēdnu namakali w na poľ spalenej hrodži. W kucže, do kotrehož ani žnēh ani deschēž njemōže, bē jeje kōžo. Kōžo?! Ach, to bē hromada njercjada, žloma, papjera, trundle, wšcho nēhdže hromadu nashērane. To bē žebi wjecžor na hromadu smjetata a tam by žo potom lehnyla.

Šlodowa žymiza klapasche žo bōrsy wo durje a šastupi, njewocžakawšchi jene „Dale“. Bu jeje hōsčž, tola njewša ju žobu, žebi ja wopor.

„Tež žlodowa žymiza mje nochžysche!“ tak powjedasche mi Mariam pošdžišcho.

(Potracžowanje.)

Žyrkej a štat.

W Lubiju je dižensanska šhromadžišna fararjom a žyrkwinnych přjōdštejeryjom sežēhowaze wōšamknyla: „Dižensanska šhromadžišna wōžaruje, so bu wliw, s kotrymž by dyrbjal ludowy „žarowanški džēn“ na wutrobu škutłowacž, w Šakškej 15. mēržatutoho lēta s tym štaženy, so bēchu ja tutōn džēn reje dowolene. Šhromadžišna prošy evangelsko-lutherski krajny konsistorij, so by žebi w pschichodže wot wšchnosčže žabato, so dyrbi tajki žarowanški džēn, jeli so dyrbi jōn žyrkej žobu žwjecžicž, tež wot štata jako cžichi džēn waženy byčž.“ — To drje je wšchēm tym s wutroby rēčžane, kotšiz žiščēže wšcho šhrosumjenje a šacžucže njeshubichu ja to, sčto ma na žebi tajki žarowanški džēn a wulka wōjna, jeje rowny w žusbye a w domišnje, jeje pomniki tu a tam. Šaž njeje k dorosumjenju dowolnosčž ja reje, wot wšchnosčže data, tak tež niž cži, kiž reje na tutem dnju wuhotowachu, a cži, kiž rejwachu! —

Wšchelle s bliska a s daloka.

W Hrodžišchczu šapokaje žo dženka nowy farat, knjes farat Krawž, rodženy s Bulojny. Na němškej Božej žlūžbye wufonja to k žyrkw. rada Rosentranž, na šerbškej k. farat B. Wrošak-Šetlicžanski.

Šamokwity redaktor: farat W y r g a e ž w Nohacžach.